

[Jepsen Christensen.]

paatænkte Toldforhøjelser fra de kontraherende Parters Side at søge opnaaet, at de samarbejdende Lande ikke unødigt kom til at skade hinandens Interesser ved Toldforhøjelser eller Handelsaftaler ogsaa med andre Lande.

Det foreliggende Forslag til Rigsdagsbeslutning om et supplerende Arrangement tager Sigte paa at søge fremmet en fremadskridende Formindskelse af Handelskrænkelserne ikke alene mellem Danmark, Belgien, Finland, Luxemborg, Nederlandene, Norge og Sverige, men saa vidt muligt ogsaa mellem disse Lande og andre Stater. Naar man imidlertid læser Bemærkningerne til det foreliggende Forslag til Rigsdagsbeslutning igennem og sammenholder dem med de Oplysninger og Bilag, som Folketingets Betænkning indeholder, kan det ikke siges at være store Resultater, der er naaet gennem det i 1930 indledede Samarbejde til Sænkelse af Toldniveauet. Man kan med større Ret sige tværtimod, og selv om man maa erkende, at Perioden fra 20. Marts 1931 til 17. Marts 1938 har været saare vanskelig paa handelspolitisk Omraade for de fleste Lande, ikke mindst for de smaa Lande, kan jeg dog ikke tilbageholdt Ønsket om, at samtlige Deltagere i det Arrangement, der her foreligger til Beslutning, hver for sig i den kommende Tid af al Evne vil søge at efterleve de Tanker, der er nedlagt i Oslo-Konventionen af 22. December 1930 og i det foreliggende Forslag til Beslutning, i mere fremtrædende Grad. Da imidlertid baade Oslo-Konventionen og det her foreliggende Forslag til Beslutning giver Udtryk for Ønsker og Formaal, som mit Parti gerne vil støtte, kan jeg anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Fremme her i Tinget.

Forslaget til Beslutning angaaende en Toldoverenskomst mellem Danmark og Nederlandene kan jeg ligeledes anbefale til hurtig og velvillig Behandling. Jeg kan med saa meget større Interesse gøre det, som det giver en lille Smule Udsigt til Aflastning af Kvægmarkedet, der i Øjeblikket er saa haardt trængt i vort Land og er den Eksportgren, der i dette Øjeblik har de vanskeligste Vilkaar. Jeg vil derfor opfordre den højtærede Regering til ved enhver Lejlighed at søge at aflaste de pinlige Forhold, som vi har paa vore Eksportmarkeder, og som vi nødvendigvis maatte faa, naar man ikke drog Omsorg for, at vi fik større Aflastning gennem større Afsætning, da Tiden var inde dertil.

Med disse Ord skal jeg anbefale ogsaa det sidste Forslag til Rigsdagsbeslutning.

Holger Andersen: Da det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Lange), der skulde have været mit Partis Ordfører i denne Sag, er forhindret i at være til Stede i Dag, skal jeg tillade mig paa mit Partis Vegne at fremsætte nogle Bemærkninger vedrørende de to foreliggende Forslag til Rigsdagsbeslutning.

Det første, Forslag til Rigsdagsbeslutning i Anledning af et under 28. Maj 1937 i Haag mellem Danmark, Belgien, Finland, Luxemborg, Nederlandene, Norge og Sverige truffet Arrangement angaaende Fremme af Handelsomsætningen, betegner som af den højtærede Udenrigsminister omtalt et Forsøg paa at fortsætte og udbygge de Bestræbelser, der blev nedlagt i Oslo-Konventionen af 22. December 1930. Selve Forslaget har i Folketinget været gjort til Genstand for en indgaaende Behandling med omfattende Udvalgsbehandling, og den Betænkning, Folketingsudvalget har afgivet under 4. Marts indeværende Aar, er, forekommer det mig, et i mange Henseender overmaade interessant Dokument, der paa en særdeles skarp og klar Maade belyser den Værdi, eller maaske rettere den ringe Værdi, der maa tillægges Oslo-Konventionen af 22. December 1930.

Det vilde efter min Formening være urigtigt at lægge Skjul paa, at de Forventninger, man dengang — med Rette eller Urette, det skal jeg ikke sige — nærrede til Virkningerne af Oslo-Konventionen, ingenlunde kan siges at være gaaet i Opfyldelse. I Dag staar Oslo-Konventionen først og fremmest som et Udtryk for bristede Illusioner. Fra 1920 til 1930, i hele det første Tiaar, der fulgte efter den store Krig, blev der saavel paa økonomisk som paa politisk Omraade udfoldet store Anstrengelser for at skabe Afspænding, Anstrengelser, der naar helt fra den første Finanskonference i Bruxelles i Efteraaret 1920 og til den store amerikanske Krise i 1929—30 med dennes katastrofale Virkninger i Europa i Løbet af Sommeren 1931. Det var vel først og fremmest Bestræbelserne for at løse Erstatningsspørgsmaalet, Dawes-Planen af 1924, der gav hele denne økonomiske og politiske Tilnærmelsespolitik Vind i Sejlene, og Højdepunktet naaedes, som alle ærede Medlemmer af dette høje Ting vil erindre, ved den store økonomiske Verdenskonference, der i 1927 afholdtes i Genève, og hvis omfattende Resolutioner den Dag i Dag staar som et Mindesmærke over en Politik, der er styrtet i Grus under Presset af de voldsomme Begivenheder, som væltede ind over Verden. Man vil maaske ogsaa endnu erindre, at